

József Attila.

1.

Attila, tebened a gyermek
s gondolkodó szivéből facear
csillagos homloku
lányok kanyargó ereibe várt.--

2.

Te választod ki a világot
s tyiló évezek ihletének,
ha nézünk, te dobod az árnyat,
hogy határa legyen a fénynek.

A vízszárra tanítottál,
s hogy mosdulatlan, mi játszai,
s hogy mi legmélyebben kószál,
arra kell legjobban vigyázni.

Te jól tudod, hogy megmarad,
mi percenként továbbgyűrűzik,
s hogy boldog, kinek térs okád,
s nem forgácsolja szát erőt.

3.

A csend arra sügött a Sétán
kristusos bujdosik,
hétköznapi kínokra váltja meg
szit, mi hit.

Rát ne hagyj magad után imamalmot,
söld cserjések közt sikitsen a hangod,
petekok partján, a víz fölött,
megtorló gondjaink tövén hasits
rényi utat, hogy osszolják a köd,
ha félünk, légy a lelkiismeret,
lábunk alatt csikorduló kavics !

4.

Látod ? milyen együgyűen
s egyszerűen szólítalak,
ki homályos szobában élél
s letépted az álarcokat.....

Meké a folyó se volt titkos
s a föld se,
nem is haltál meg, holt üszök közt
lettél erőre.....

S most, látod? Smaen tesplemed vagy,
s kit bántott bárki;
s "nagyon fáj"-ba nem avatottat
tanítod fájni.....

1965. szeptember 24.

Baka István

Baka István Baráti Kör

WOSINSKY
MÓR
MÚZEUM